

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ **È È** **κατά ΕΛΛΑΔΑΣ**

(Προσφυγή αριθ. 23163/07)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

5 Φεβρουαρίου 2009

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση **È È** **κατά Ελλάδας,**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα αποτελούμενο από τους:

Nina Vajić, *πρόεδρο,*

Χρήστο Ροζάκη,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens,

Giorgio Malinverni,

Γεώργιο Νικολάου, *δικαστές,*

και τον Søren Nielsen, *γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 15 Ιανουαρίου 2009,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 23163/07) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από έναν υπήκοο του Κράτους αυτού, τον κύριο **È È** («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 21 Μαΐου 2007 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κύριο Π. Μηλιαράκη, δικηγόρο Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Κ. Γεωργιάδη, πρόεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Σ. Αλεξανδρίδου, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ειδικότερα ότι υπήρξε υπέρβαση της λογικής προθεσμίας της διαδικασίας (άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης).

4. Στις 22 Μαΐου 2008, το Δικαστήριο αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση την αιτίαση την ελκόμενη από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης. Επικαλούμενο το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε να αποφανθεί συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Ο προσφεύγων έχει γεννηθεί το 1975 και κατοικεί στην Αθήνα.

6. Στις 18 Σεπτεμβρίου 2002, δύο εμπορικές εταιρίες κατέθεσαν δύο μηνύσεις σε βάρος του προσφεύγοντος και άλλων ατόμων, ιδίως για υπεξαίρεση κεφαλαίων πολύ μεγάλης αξίας.

7. Δύο άλλες μηνύσεις είχαν ήδη κατατεθεί, στις 29 Αυγούστου 2001, από τις ίδιες εταιρίες σε βάρος ατόμων άλλων από τον προσφεύγοντα. Η πρώτη είχε διαβιβασθεί στο Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών στις 31 Αυγούστου 2001, ενώ η δεύτερη στις 20 Φεβρουαρίου 2004. Κατά το πέρας της ανάκρισης, οι φάκελοι των εν λόγω μηνύσεων διαβιβάστηκαν στην εισαγγελέα και ανατέθηκαν σε άλλον

εισαγγελέα συγχρόνως με εκείνους που αφορούσαν τις μηνύσεις σε βάρος του προσφεύγοντος.

8. Στις 2 Οκτωβρίου 2002, ο εισαγγελέας αποφάσισε να ασκήσει διώξεις σε βάρος του προσφεύγοντος και δεκατεσσάρων άλλων ατόμων.

9. Στις 14 Νοεμβρίου 2002, ο ανακριτής ζήτησε την άρση του τραπεζικού απορρήτου για τους λογαριασμούς όλων των κατηγορουμένων από το 1988. Στις 25 Νοεμβρίου, οι δύο εμπορικές εταιρίες ζήτησαν τη δέσμευση των λογαριασμών, των μετοχών και των ακινήτων που άνηκαν στους κατηγορουμένους.

10. Στις 3 Δεκεμβρίου 2002, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Αθηνών διέταξε την άρση του τραπεζικού απορρήτου για τους λογαριασμούς των κατηγορουμένων.

11. Στις 31 Ιουλίου 2003, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών απέρριψε τις αιτήσεις ανάκλησης των αποφάσεων που διέταζαν την άρση του τραπεζικού απορρήτου.

12. Στις 6 Ιουνίου 2005, ο φάκελος υπεβλήθη στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών το οποίο, με την απόφαση αριθ. 3211/2005, απέρριψε αίτηση του προσφεύγοντος σε σχέση προς την ανάκριση και προέβη σε ορισμένες ανακριτικές πράξεις.

13. Στις 20 Σεπτεμβρίου 2005 ο φάκελος επέστρεψε στον ίδιο εισαγγελέα.

14. Στις 7 Φεβρουαρίου 2006, ο φάκελος που αφορούσε το σύνολο των μηνύσεων διαβιβάστηκε εκ νέου ενώπιον του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών, με πρόταση αθώωσης του εισαγγελέα. Με την απόφαση αριθ. 1814/2006, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών διέταξε συμπληρωματική ανάκριση.

15. Στις 8 Ιουνίου 2006, ο φάκελος επέστρεψε στον ίδιο εισαγγελέα και, στις 29 Αυγούστου 2006, διαβιβάστηκε σε άλλον. Στις 19 Σεπτεμβρίου 2006, διαβιβάστηκε στον ανακριτή.

16. Μετά το πέρας της ανάκρισης, στις 17 Αυγούστου 2007, ο φάκελος διαβιβάστηκε εκ νέου στον εισαγγελέα και, στις 14 Ιανουαρίου 2008, κατατέθη στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών με πρόταση αθώωσης. Εν τούτοις, στις 12 Μαΐου 2008, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών επέστρεψε τον φάκελο στον εισαγγελέα, εν αναμονή της αυτοπρόσωπης εμφάνισης των εκπροσώπων των εταιριών που είχαν υποβάλει μήνυση.

17. Στις 25 Ιουνίου 2008, ο εισαγγελέας κάλεσε το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών να απορρίψει το αίτημα αυτοπρόσωπης εμφάνισης.

18. Με την απόφαση αριθ. 2270/2008 της 11^{ης} Αυγούστου 2008, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών διέταξε εκ νέου συμπληρωματική ανάκριση ως προς τις αξιόποινες πράξεις για τις οποίες κατηγορείτο ο προσφεύγων.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

19. Ο προσφεύγων παραπονείται για τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων. Υποστηρίζει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, το εφαρμοστέο τμήμα της οποίας έχει ως εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως.»

A. Επί του παραδεκτού

20. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

21. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διαδικασία άρχισε με τη μήνυση που κατατέθηκε σε βάρος του προσφεύγοντος, στις 18 Σεπτεμβρίου 2002. Κατά την ημερομηνία έκδοσης της παρούσας απόφασης, βρισκόταν ακόμη στο στάδιο της ανάκρισης. Ως εκ τούτου, η διαδικασία έχει ήδη διαρκέσει έξι έτη, τρεις μήνες και είκοσι εννιά ημέρες.

22. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι η διαδικασία βρίσκεται στο στάδιο της ανάκρισης και ότι ο προσφεύγων –ο οποίος δεν κρατείται προσωρινώς- δεν έχει ακόμα παραπεμφθεί σε δίκη. Υπογραμμίζει ότι η υπόθεση ήταν πολύ πολύπλοκη και

ότι όλες οι συντελεσθείσες ανακριτικές πράξεις ήταν αναγκαίες για την εξέταση της υπόθεσης, τη σύνθεση της δικογραφίας και τη συλλογή των αποδείξεων. Το εύρος του οικονομικού διακυβεύματος της υπόθεσης είχε καταστήσει αναγκαίο τον έλεγχο της παρουσίας των κατηγορουμένων ατόμων, μεταξύ των οποίων ο προσφεύγων. Για το λόγο αυτό, ο φάκελος έπρεπε να διαβιβάζεται στον εισαγγελέα σε κάθε πρόοδο της ανάκρισης και να υποβάλλεται στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών με την πρόταση του εισαγγελέα, προκειμένου να ορίζεται ημερομηνία για τη συνέχεια της διαδικασίας.

23. Σύμφωνα με τον προσφεύγοντα, η διάρκεια της διαδικασίας δεν μπορεί να αιτιολογηθεί, πολύ περισσότερο αφού κανένα στοιχείο του φακέλου δεν επιτρέπει να υποστηριχθεί ότι διέπραξε τις αξιόποινες πράξεις για τις οποίες κατηγορείται.

24. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του Δικαστηρίου, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Pélistier et Sassi κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 25444/94, § 67, CEDH 1999-II).

25. Στις υποθέσεις *Strategies and Communications and Demoulin κατά Βελγίου* (αριθ. 37370/97, 15 Ιουλίου 2002), *Vachev κατά Βουλγαρίας* (αριθ. 42987/98, 8 Ιουλίου 2004, CEDH 2004-VIII), το Δικαστήριο έκρινε ότι μία διάρκεια έξι ετών και δύο μηνών και πέντε ετών και εννέα μηνών αντιστοίχως μόνο για τη φάση της ανάκρισης, ακόμα και σε υποθέσεις που παρουσιάζουν κάποια πολυπλοκότητα, δεν είναι συμβατή προς την απαίτηση της ταχύτητας που προβλέπει το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης.

26. Ωστόσο, ούτε μία διάρκεια ανάκρισης όπως αυτή στην προκειμένη υπόθεση μπορεί να θεωρηθεί εύλογη, δεδομένου επιπλέον του γεγονότος ότι, στην απόφασή του αριθ. 2270/2008 της 11^{ης} Αυγούστου 2008, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών διέταξε εκ νέου συμπληρωματική ανάκριση σε ό,τι αφορά τις αξιόποινες πράξεις για τις οποίες κατηγορείτο ο προσφεύγων.

27. Υπήρξε επομένως παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

28. Ο προσφεύγων υποστηρίζει επίσης ότι υπήρξε παραβίαση των άρθρων 3, 14, 17 της Σύμβασης και του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1.

29. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων δεν παρέχει καμία διευκρίνιση ως προς τις αιτιάσεις του και δε διαπιστώνει καμία ένδειξη παραβίασης των προαναφερόμενων άρθρων. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο, κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

30. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

31. Στο έντυπο της προσφυγής, ο προσφεύγων αξιώνει 1.000.000 ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον τόκων από τις 19 Σεπτεμβρίου 2002. Εν συνεχεία, στις παρατηρήσεις του επί της ουσίας, ζητούσε το μέγιστο ποσό αποζημίωσης που το Δικαστήριο θα μπορούσε να του επιδικάσει για μία τέτοια βλάβη. Όσον αφορά τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη, δεν αξιώνει κανένα ποσό.

32. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι ο προσφεύγων δε διατυπώνει στην πραγματικότητα καμία αξίωση στη βάση του άρθρου 41.

33. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι στις έγγραφες παρατηρήσεις του επί της ουσίας της υπόθεσης, ο προσφεύγων δεν υπολόγισε κανένα αίτημα δίκαιης ικανοποίησης, παρόλο που, στην επιστολή προς το δικηγόρο του με ημερομηνία 17 Σεπτεμβρίου 2008, το Δικαστήριο επέστησε την προσοχή του στο άρθρο 60 του κανονισμού το οποίο προβλέπει ότι οποιοδήποτε αίτημα δίκαιης ικανοποίησης στη βάση του άρθρου 41 της Σύμβασης πρέπει να εκτίθεται στις έγγραφες παρατηρήσεις επί της ουσίας. Απουσία απάντησης στην προαναφερόμενη επιστολή εντός της ταχθείσας προθεσμίας, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δε συντρέχει λόγος να επιδικάσει κάποιο ποσό στη βάση του άρθρου 41 της Σύμβασης (*Willekens κατά Βελγίου*, αριθ.

50859/99, § 27, 24 Απριλίου 2003, *Κωνσταντόπουλος ΑΕ και λοιποί κατά Ελλάδα*, αριθ. 58634/00, § 35, 10 Ιουλίου 2003, *Interoliva ΑΒΕΕ κατά Ελλάδα*, αριθ. 58642/00, § 35, 10 Ιουλίου 2003, *Λιτοσελίτης κατά Ελλάδα*, αριθ. 62771/00, § 34, 5 Φεβρουαρίου 2004).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,.

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή.
2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 5 Φεβρουαρίου 2009 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren Nielsen

Γραμματέας

(υπογραφή)

Nina Vajić

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 22 Φεβρουαρίου 2009

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος